

Cerbul privindu-se în apă

La Fontaine

Privindu-se într-un izvor de-o limpezime rară,
Un cerb, odinioară,
Își lauda podoaba coarnelor bogată,
Dar se gândea cum suferă – și nu o dată –
Că-i sunt picioarele ca niște fuse,
A căror subțirime în apă se pierduse.
„De la picioare pân’la creștet ce disproporție – trist
Spune –
Văzându-le în unde umbra. înaltelor lăstare
Le poate-atinge vârful cununa mea minune.
În schimb, picioarele nu-mi fac deloc onoare.”
Abia-și spusese că nu poate acest ponos să-ndure
Că a zărit un câine-lup, de vânătoare,
Și, ca atare,
A trebuit neapărat să se ascundă în pădure.
Dar coarnele îi fură-acum
O piedică printre copaci, în drum,
Împotrivindu-se efortului pe care
Spre a-l salva-l făceau subțirele picioare.
Trecu atunci prin mintea-i un gând cu totul nou:
Să blesteme podoaba, al cerului cadou.

Exagerăm ce e frumos, disprețuim ce e util,
Cu toate că frumosul ne-aduce-adesea jale;
Își ponegrise cerbul tot ce-l făcea agil
Și-și lăudase tocmai o stavilă în cale.